

Súd: Krajský súd Trnava
Spisová značka: 11Co/50/2016
Identifikačné číslo súdneho spisu: 2112215853
Dátum vydania rozhodnutia: 22. 06. 2016
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Silvia Hýbelová
ECLI: ECLI:SK:KSTT:2016:2112215853.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Trnave v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Silvie Hýbelová a sudcov Mgr. Fedora Benku a Mgr. Kataríny Arnouldovej v právnej veci žalobcu: AX MERLIN, s.r.o., Hrnčiarovce nad Parnou, Dlhé Lúky 4, IČO: 36 533 033, právne zastúpený: Mgr. Oldřich Vdoleček, advokát, J. Jesenského 75, Zvolen, proti žalovaným: 1/ Mgr. R. U. A., nar. XX.XX.XXXX, bytom H., C. XXX/XX, 2/ Z. A., nar. XX. XX.XXXX, bytom H., B.. B. XX, obe žalované právne zastúpené advokátom: JUDr. Jozef Holič, Bratislava, Lužická 7, o zaplatenie 33.193,92 eur s DPH, s príslušenstvom, o odvolaní žalovaných proti rozsudku Okresného súdu Trnava zo dňa 17. februára 2015, č.k. 8C/89/2012-366, takto

rozhodol:

Odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa **p o t v r d z u j e .**

odôvodnenie:

Súd prvého stupňa rozsudkom napadnutým odvolaním určil žalovanej v 1. rade povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 19.751,28 eur spolu s úrokom z omeškania 8,75% ročne zo sumy 19.751,28 eur od 29.08.2012 do zaplatenia do troch dní od právoplatnosti rozsudku a žalovanej v 2. rade povinnosť zaplatiť žalobcovi 19.751,28 eur spolu s úrokom z omeškania 8,75% ročne zo sumy 19.751,28 eur od 31.08.2012 do zaplatenia do troch dní od právoplatnosti rozsudku a vo zvyšku návrh voči žalovanej v 1. rade aj žalovanej v 2. rade zamietol. O náhrade trov konania nerozhodoval s tým, že o nej rozhodne samostatne po právoplatnosti rozhodnutia vo veci samej. Právne rozsudok odôvodnil použitím ustanovenia § 34, § 35, § 39, 121 ods. 3, § 488, § 489, § 517 ods. 1, § 558, § 631, § 633 ods. 1 Občianskeho zákonníka, ďalej § 3 ods. 1 a § 10c Nariadenia vlády č. 87/1995 Z.z. a ustanovením § 27 ods. 1 zákona č. 222/2004 Z.z., vecne svoje rozhodnutie odôvodnil záverom o existencii platných zmlúv o dielo uzavretých medzi žalobcom a žalovanou v 1. rade, resp. v druhom prípade so žalovanou v 2. rade, z ktorých zmluvných vzťahov si splnil svoje záväzky iba žalobca, zatiaľ čo žalované si nespĺnili povinnosť zaplatiť dohodnutú cenu diela. Z odôvodnenia rozsudku vyplýva, že prvostupňový súd mal z vykonaného dokazovania preukázané, že žalovaná v 1. rade a žalobca uzavreli dňa 28.09.2005 zmluvu o dielo, ktorou sa žalobca ako zhotoviteľ zaviazal zhotoviť pre žalovanú v 1. rade inžinierske siete až k hranici jej pozemku a komunikácie v Trnave, za cenu 500.000,- Sk + DPH a rovnakú zmluvu o dielo uzavrel žalobca so žalovanou v 2. rade, pričom účastníci konania potvrdili existenciu oboch takýchto zmlúv o dielo s identickým obsahom s tým, že predmetné dielo sa malo týkať v druhom prípade pozemku vo vlastníctve žalovanej v 2. rade. Vlastníkmi predmetných pozemkov sa stali žalovaná v 1. rade a žalovaná v 2. rade ako kupujúce na základe kúpnej zmluvy zo dňa 28.09.2005, uzavretej so žalobcom ako predávajúcim, ktorými žalovaná v 1. rade nadobudla vlastníctvo k parcele č. 4021/253 orná pôda o výmere 601 m² a žalovaná v 2. rade vlastníctvo k parcele č. 4021/252 orná pôda o výmere 741 m². V konaní nebolo sporné, že ani jedna žalovaná dohodnutú cenu diela 500.000,- Sk + DPH žalobcovi nezaplatila. Žalobca sa v konaní domáhal uloženia povinnosti žalovanej v 1. rade zaplatiť mu sumu 16.596,96 eur, DPH vo výške 3.319,39 eur a úrok z omeškania 9% ročne zo sumy 19.916,35 eur od 13.12.2006 do zaplatenia a uloženia povinnosti žalovanej v 2. rade zaplatiť mu sumu 16.596,96 eur, DPH vo výške 3.319,39

eur a úrok z omeškania 9% ročne zo sumy 19.916,35 eur od 13.12.2006 do zaplatenia, pričom svoj nárok opieral o uznanie dlhu zo strany žalovaných v súvislosti s ich peňažným záväzkom vzniknutým z dôvodu vybudovania inžinierskych sietí k ich pozemkom na základe uzavretých zmlúv o dielo. Žalobca tvrdil, že napriek neexistencii nejakého formálneho dokumentu, dielo pre žalované riadne zhotovil a to nielen pre žalované, ale aj pre ostatných cca 50 klientov v danej lokalite, toto bolo aj odovzdané a žalované dielo využívajú. Žalobca toto dielo previedol v časti inžinierske siete v pomere zlomkovom na celkové náklady na vybudovanie diela plynárom, elektrárňam, resp. distribúcii za cca 3.500.000,- Sk, pričom takýto prevod bol podmienkou kolaudačných rozhodnutí k daným sieťam, čo vyplýva zo zákona. Predložil súdu ako dôkaz uznania dlhu zo strany žalovaných písomnosť zo dňa 12.12.2006, z ktorej vyplýva, že Mgr. V. A., žalovaná v 1. rade a žalovaná v 2. rade ako označené odosielateľky okrem iného oznamujú spoločnosti ARS IURIS SLOVAKIA, spol. s r.o., v bode 1. tohto listu, že „kúpne zmluvy sú dokladom o zaplatení dohodnutej kúpnej ceny v hotovosti spoločnosti AX MERLIN, s.r.o., za pozemky v katastrálnom území, parcela číslo 4021/252 a parcela číslo 4021/253“, v bode 2 sa uvádza, že „cena za dielo IS za pozemky vyššie uvedené vo výške 1.000.000,- Sk + DPH sa uhradia zápočtom na základe zmlúv o dielo“. Druhým a posledným listinným dôkazom, o ktorý opieral žalobca tvrdenie o uznaní dlhu zo strany žalovaných, bola písomnosť bližšie nedatovaná, nachádzajúca sa na č. 7 tohto súdneho spisu, z ktorej vyplýva, že Mgr. V. A., žalovaná v 1. rade a žalovaná v 2. rade ako označené odosielateľky, okrem iného oznamujú spoločnosti ARS IURIS SLOVAKIA, spol. s r.o., v písm. b), že „povinnosť zaplatiť inžinierske siete vo výške 1.000.000,- Sk + DPH, podľa daňového predpisu sme povinní uhradiť v zmysle zmluvy o dielo“. V konaní bolo zistené, že obe písomnosti spísala Mgr. V. A., matka žalovaných, ktorá bola v právnom vzťahu k žalobcovi a to ako podnikajúci subjekt pod obchodným menom Mgr. V. A. - AZ - TRADE, IČO: 34 945 814, a medzi nimi existovala zmluva o obchodnom zastúpení, na základe ktorej sa menovaná aktívne podieľala na projekte IBV - Pekné Pole II, druhá etapa. Stavba IBV Pekné Pole - druhá etapa bola predmetom zmluvy o dielo - vybudovanie inžinierskych sietí. Prvostupňový súd mal z vykonaného dokazovania preukázané, že žalobca vykonal dielo v zmysle zmlúv o dielo pre žalované v období od 27.03.2007 do 23.09.2008, pričom obe listiny, na ktoré sa žalobca odvolával, boli spísané v decembri 2006. Súd teda uzavrel, že nakoľko v čase spísania uvedených písomností neexistovala ešte povinnosť žalovaných zaplatiť cenu za dielo, súd sa v konaní ďalej nezaoberal bližšie týmito listinami a neskúmal, či žalované uznali pohľadávku žalobcu na zaplatenie sumy 500.000,- Sk v zmysle zmlúv o dielo a či takýto úkon spĺňa náležitosti podľa ustanovenia § 558 Občianskeho zákonníka. Súd však z vykonaného dokazovania dospel k záveru, že návrh žalobcu je čiastočne dôvodný, a to titulom zmlúv o dielo, keďže súd mal preukázané, že žalobca pre žalované dielo vykonal, a to napriek tomu, že toto dielo dodnes nie je riadne zápisnične t.j. protokolárne odovzdané, avšak k dokončeniu diela došlo a žalované predmetné dielo užívajú, resp. môžu užívať. Žalovaná v 1. rade obýva dom, ktorý jej matka postavila na svojom pozemku a tento je pripojený na uvedené inžinierske siete, hoci od distribútorov a nie od žalobcu a pokiaľ ide o žalovanú v 2. rade, dom na jej pozemku nie je pripojený na inžinierske siete, je to len hrubá stavba, avšak táto skutočnosť nič nemení na tom, že žalobca dielo vykonal aj pre ňu a dielo môže užívať. Žalobca pritom súdu preukázal listinnými dôkazmi, že dielo v celosti vykonal a aj odovzdal, keďže tento preukázal, že časť diela týkajúca sa pozemných komunikácií bola skolaudovaná rozhodnutím Mesta Trnava zo dňa 17.09.2008, právoplatným 23.09.2008, ktorým dňom možno považovať dielo zo strany žalobcu za odovzdané v uvedenej časti, časť diela týkajúca sa kanalizácie bola skolaudovaná rozhodnutím Obvodného úradu životného prostredia Trnava zo dňa 19.10.2007, právoplatným dňa 12.11.2007, ktorým dňom je možno dielo zo strany žalobcu považovať v tejto časti za odovzdané, keďže ho týmto dňom mohli žalované užívať, pokiaľ ide o časť diela týkajúcu sa vodovodu, túto žalobca previedol zmluvou zo dňa 23.08.2007 spoločnosti Trnavská vodárenská spoločnosť, a.s., a týmto dňom je možné považovať dielo zo strany žalobcu v tejto časti za odovzdané, keďže žalované týmto dňom mohli túto časť diela užívať, rovnako žalobca previedol časť diela týkajúcu sa STL plynovodu a prípojok plynu spoločnosti SPP - distribúcia, a.s., zmluvou zo dňa 27.03.2007, ktorým dňom je možné považovať dielo zo strany žalobcu za odovzdané v tejto časti, časť diela týkajúca sa káblových rozvodov NN bola odovzdaná do užívania kolaudačným rozhodnutím Mesta Trnava zo dňa 29.01.2008, právoplatným 06.02.2008, ktorým dňom je možné považovať dielo zo strany žalobcu za odovzdané a zmluvou zo dňa 03.09.2008 odovzdal žalobca spoločnosti ZSE Distribúcia, a.s., rozvodné káble v zmysle kolaudačného rozhodnutia Mesta Trnava zo dňa 29.01.2008. Na základe uvedeného mal súd za to, že dielo bolo vykonané, aj keď podľa zmluvy o dielo mala byť predmetná stavba IBV Pekné Pole - II. ETAPA ukončená do 30.09.2006. Súd mal tiež za to, že vlastníkom inžinierskych sietí, ktoré boli prevedené na tretie osoby bol v čase ich prevodu žalobca, čo vyplýva zo stavebných a kolaudačných rozhodnutí a preto vyhovel žalobe v časti sumy 16.596,96 eur (500.000,- Sk) voči každej žalovanej. Pokiaľ ide o žalobu v časti dane z pridanej hodnoty z uvedených súm, súd sa nestotožnil s názorom

žalobcu, keď mal za to, že žalovaným vznikla povinnosť v období od 27.03.2007 do 23.09.2008, kedy bola výška DPH 19% a nie 20% ako žaloval žalobca, preto mu priznal DPH z priznaných súm vo výške 3.153,42 eur a DPH vo zvyšku t.j. v sume 165,97 eur spolu s úrokom z omeškania ako nedôvodný vo vzťahu ku každej zo žalovaných zamietol. Vzhľadom k omeškaniu žalovaných so zaplatením dlžnej sumy vzniklo žalobcovi právo podľa § 517 ods. 2 Občianskeho zákonníka v spojení s § 3 ods. 1 nariadenia vlády SR č. 87/1995 Z.z. aj na úroky z omeškania, ktorých výška je o osem percentuálnych bodov vyššia ako základná úroková sadzba Európskej centrálnej banky platná k prvému dňu omeškania s plnením dlhu, pričom za deň vzniku omeškania na rozdiel od žalobcu považoval až doručenie návrhu na začatie konania každej zo žalovaných, pričom žalovanej v 1. rade bol tento návrh doručený dňa 28.08.2012. Až nasledujúcim dňom sa teda táto dostala do omeškania s úhradou dlžnej sumy a preto žalobcovi priznal úroky z omeškania od uvedeného dňa a to vo výške 8,75% ročne keď mal za to, že výška základnej úrokov sadzby ECB ku dňu omeškania bola 0,75% ročne. U žalovanej v 2. rade považoval za prvý deň omeškania deň nasledujúci po dni, kedy udelila plnú moc svojmu právnomu zástupcovi (30.08.2012), ktorý deň považoval za doručenie žalobného návrhu. Z uvedeného dôvodu mal za to, že do omeškania sa dostala 31.08.2012, kedy úroková sadzba ECB predstavovala taktiež 0,75% ročne a preto mu priznal úroky z omeškania o osem bodov vyššie, t.j. 8,75% ročne z dlžnej sumy od 31.08.2012 až do zaplatenia a vo zvyšnej časti týkajúcej sa úroku z omeškania žalobu zamietol. O náhrade trov konania súd rozhodol v zmysle ustanovenia § 151 ods. 3 O.s.p., keďže žalobca podal odvolanie voči uzneseniu, ktorým mu bolo odňaté oslobodenie od platenia súdnych poplatkov, o ktorom musí najskôr rozhodnúť odvolací súd.

Proti rozsudku vo všetkých výrokoch podali v zákonnej lehote odvolanie žalované, vytýkajúc prvostupňovému súdu, že porušil zásadu rovnosti strán, chybné reprodukoval prednesy právneho zástupcu žalovaných a dopustil sa aj procesnej chyby, keď súd najskôr svojím rozhodnutím oslobodil žalobcu od súdnych poplatkov a následne uznesením rozhodol o odňatí tohto oslobodenia, ktoré uznesenie však dodnes nenadobudlo právoplatnosť pre jeho nepredloženie odvolaciemu súdu. Zostáva teda otázne, či mohol súd po zrušení rozhodnutia o oslobodení od súdnych poplatkov vôbec konať, hoci žalobca nezaplatil súdny poplatok, čo je podľa odvolateľiek prekážkou v konaní, ktorá bránila súdu vo veci meritórne rozhodnúť. Navyše sa týmto účastníci konania dostali do procesnej nerovnosti, keď žalobca v konečnom dôsledku nebude musieť poplatok zaplatiť, naopak, po podanom odvolaní proti rozsudku súd určí žalovaným povinnosť zaplatiť súdny poplatok za podanie odvolania, čím týchto účastníkov znevýhodní. K veci samotnej v odvolaní uviedli, že odôvodnenie rozsudku nemá náležitosti v zmysle § 157 ods. 2 O.s.p. z dôvodu nesprávnej reprodukcie prednesov účastníkov konania, keď návrhy a vyjadrenia strán boli reprodukované nezrozumiteľne a zmätočne, ďalej nebolo odôvodnené, či ide o režim obchodného práva alebo občianskeho práva, ďalej prečo ide o uznanie dlhu a nie záväzku, tým skôr, že súd vychádza, avšak neodôvodňuje prečo je pre meritórne rozhodnutie existujúci záväzkovo právny vzťah medzi Mgr. V. A. - AZ - TRADE a AX MERLIN, s.r.o., vzťahom súvisiacim a prečo tento dôkaz nebol vykonaný a odôvodnený. Dokonca zostalo nezodpovedané, či nebola pasívne legitimovaná Mgr. V. A. - AZ - TRADE a prečo boli žalované zaviazané plniť, keď zmluva znie na započítanie. Neakceptovateľné je konštatovanie súdu, že žalobca majúci dôkaznú povinnosť nedisponuje zmluvou o dielo, avšak neodôvodňuje, prečo dôkazy, zmluvy o dielo, v ktorých sú dohodnuté podmienky, kedy sú žalované povinné zaplatiť a za akých podmienok, pre rozhodnutie vôbec nepotrebuje. Neodôvodňuje, či uznať dlh možno sprostredkovanou prostredníctvom jednaním o iných právnych skutočnostiach, než o zaplatenie dlhu, ktorý v čase jednaní ešte neexistoval, čo z pohľadu dikcie zákona v zmysle § 558 Občianskeho zákonníka je v rozpore so splnením podmienky, že „dlh v čase uznania trval“. Dlh totiž nikdy nevznikol, keď z obsahu zmluvy vyplýva, že stavba mala byť dokončená 30.09.2006 a protokolom odovzdaná žalovaným. Vytýkali súdu prvého stupňa, že nevzal do úvahy znenie článku VI bod 1. zmluvy o dielo, podľa ktorého cena predmetu plnenia v súlade s príslušnými ustanoveniami Zákona č. 18/1996 Z.z. o cenách v znení zmien a doplnkov je stanovená dohodou zmluvných strán za celý predmet zmluvy špecifikovaného v článku II tejto zmluvy podľa projektu a odhadovaných nákladov 28.500.000,- Sk + DPH, z toho sa objednávateľ zaväzuje uhradiť svoj podiel 1/57, čo predstavuje čiastku 500.000,- Sk + DPH, DPH bude účtovaná podľa platných predpisov v čase fakturácie. Nikto nikdy pritom nezúčtoval náklady, ktoré nutne po predaji distribútora klesli a podiel 1/57 sa znížil zo sumy 500.000,- Sk o niekoľko 100.000. Súd tiež nevzal do úvahy článok VI bod 2. zmluvy o dielo kde si zmluvné strany dohodli úhradu ceny za dielo dohodnutú v čiastke 500.000,- Sk nasledovne: spoločnosť AX MERLIN, s.r.o., a ďalej len objednávateľ a Mgr. V. A. - AZ - TRADE sa dohodli, že objednávateľ R. A. záväzok voči spoločnosti AX MERLIN, s.r.o., uhradí prostredníctvom firmy Mgr. V. A. - AZ TRADE a to zmluvou o zápočte zmluvy vo výške 500.000,- Sk medzi spoločnosťou AX MERLIN, s.r.o., a firmou Mgr. V. A. - AZ - TRADE. Podľa názoru odvolateľiek súd existenciu zmluvného záväzku o započítaní v odôvodnení rozsudku v

podstate tají, žalované však trvajú na tom, že dlh sa nestal splatným a nebolo možné ho započítať napriek tomu, že záväzok žalobcu bol splatným a vykonateľným. Ak mal žalobca za to, že dielo bolo ukončené, skolaudované a odovzdané, mal na základe vystavenej faktúry podľa platnej a účinnej zmluvy o dielo sumy započítať. Súd prvého stupňa však akceptoval iba časť zmluvy, hoci neodôvodnil prečo a druhú časť opäť bez odôvodnenia neguje. Podľa článku VI bod 3. zmluvy o dielo sa zmluvné strany dohodli, že vyúčtovanie dohodnutej ceny za zhotovenie celého diela sa uskutoční po odovzdaní diela objednávateľovi, na základe faktúry zhotoviteľa. Podľa žalovaných k odovzdaniu diela objednávateľovi nedošlo a podľa článku VIII zmluvy o dielo sa ani žalované nestali podielovými spoluvlastníkmi, čo malo za následok, že zanikla povinnosť zaplatiť za dielo, keď žalobca dielo preberacím protokolom neodovzdal, dielo neprešlo do podielového spoluvlastníctva a kúpili si ho distribútori, ktorí zaň zaplatili cenu. Súd tiež nedostatočne vyhodnotil obsah listín tvoriacich korešpondenciu medzi Mgr. V. A. - AZ - TRADE, žalovanými v 1. a 2. rade a ARS IURIS Slovakia, spol. s r.o.. Z odôvodnenia rozsudku nie je ani zistiteľné, čo to je za spoločnosť, čo bolo predmetom ich jednaní. Rozhodnutie neobsahuje zdôvodnenie toho, či boli splnené podmienky na zaplatenie „záväzku“ ako, kde, komu, miesto plnenia a podobne a neobsahuje zmienku o tom, že dielo nebolo vyúčtované a nebola vystavená faktúra preto, aby Mgr. V. A. - AZ - TRADE nemohla vzájomné pohľadávky podľa Zmluvy o dielo započítať. Písomnosť zo dňa 12.12.2006 odkazuje na obsah zmlúv, ktoré súd neskúmal ani nevyhodnocoval. Práve pre nesprávne vedené dokazovanie a sústavné odmietanie argumentu, že záväzok nevznikol, v čase komunikácie s iným než žalobcom netrval, a teda nikdy nemohol byť uznaný, došlo k odňatiu možnosti konať pred súdom v zmysle § 221 ods. 1 písm. f) O.s.p., pretože nemožno vážne, slobodne a zrozumiteľne uznať dlh, keď sa chce dojednať a uznať iný nárok, iná pohľadávka, v podstate inej, niekoľkonásobne vyššej hodnoty. Súd prvého stupňa porušil zákon aj v zmysle poučenia v rozsudku o dôvodoch odvolania, aj v zmysle § 205 ods. 2 písm. c) O.s.p., pretože zmluvy o dielo medzi žalobcom a žalovanými ako dôkazy nevykonali a nevyhodnotili. Na základe uvedeného žiadali, aby odvolací súd rozhodnutie súdu prvého stupňa zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie, pričom si súčasne uplatnili aj náhradu trov konania.

Žalobca v písomnom vyjadrení k odvolaniu uviedol, že pokiaľ žalované vytykajú súdu, že si mal vytvoriť nedostatočne odôvodnenú teóriu uznania dlhu v zmysle § 588 O.z. (mimočodom je to len chyba v písaní, v referencii na nesprávny paragraf), pričom je zrejmé, že jedná sa o uznanie dlhu a súd postupoval správne, keď v tejto časti odôvodnenia rozsudku len rekapituloval a uvádzal tvrdenia účastníkov prednesené počas konania. V tomto prípade len citoval práve právneho zástupcu žalovaných, ktorý uviedol pri svojom prednese tento nesprávny paragraf, ako vyplýva zo zápisnice z pojednávania zo dňa 04.07.2013, súd však rozhodnutie riadne zdôvodnil a to tak pokiaľ ide o otázku uznania dlhu, pričom neakceptoval predmetné písomnosti predložené žalobcom, ako spôsobilé na uznanie dlhu a teda nie je zrejmé, čo žalovaným prekáža na postupe súdu pri odôvodňovaní inštitútu uznania dlhu. Názor žalovaných na otázku platenia súdneho poplatku zo strany žalobcu je nesprávny a tvrdenia žalovaných ohľadom stavu majetku žalobcu uvádzané v odvolaní, sú irelevantné. Všetky argumenty žalovaných v odvolaní sú buď priamo nepravdivé alebo nepodstatné pre toto konanie, keďže súd žalobcovi nepriznal jeho nárok na základe predložených listín ohľadom uznania dlhu, ale vychádzal z existencie príslušného zmluvného vzťahu, zo skutočnosti, že dielo bolo vyhotovené a zo skutočnosti, že žalované za dielo nezaplatili. Odôvodnenie rozsudku je podľa žalobcu dostatočné, jasné a zrozumiteľné a súd sa nedopustil zásadných chýb, ktoré by spochybňovali takéto rozhodnutie, vykonal všetky dôkazy, ktoré boli v konaní navrhnuté resp. riadne odôvodnil, prečo niektoré navrhnuté dôkazy nevykonali, pričom sa vysporiadal so všetkými skutočnosťami a tvrdeniami, ktoré boli relevantné pre posúdenie danej veci. Z uvedených dôvodov žalobca navrhol, aby odvolací súd rozsudok potvrdil.

Odvolací súd po zistení, že odvolanie podali včas účastníci konania proti rozhodnutiu, proti ktorému je prípustné odvolanie (§ 201 a § 204 ods. 1 O. s. p.), preskúmal napadnutý rozsudok v medziach daných rozsahom a dôvodmi odvolania (§ 212 ods. 1 O. s. p.), bez nariadenia pojednávania (§ 214 ods. 2 O. s. p.) a dospel k záveru, že odvolanie nie je dôvodné.

Odvolací sa stotožnil so skutkovými a právnymi závermi súdu prvého stupňa, ktorý vecne správne rozhodol a na zdôraznenie správnosti napádaného rozhodnutia a vzhľadom na potrebu vysporiadať sa s tvrdeniami žalovaných v odvolaní, odvolací súd dopĺňa nasledovné:

Žalované odvolanie dôvodili jednak tým, že súd nepredložil odvolanie voči odňatiu oslobodenia od súdnych poplatkov odvolaciemu súdu na rozhodnutie, takže je otázne, či súd prvého stupňa vôbec mohol

vo veci samej rozhodnúť, hoci žalobca nezaplatil súdny poplatok, takže nie je zrejmé, či si žalobca udržal procesnú spôsobilosť byť účastníkom konania.

K uvedenej námietke odvolací súd uvádza, že opakované výhrady žalovaných týkajúce sa pochybností o zákonnosti rozsudku s ohľadom na nevyriešenú otázku oslobodenia žalobcu od súdnych poplatkov sú nedôvodné. Skutočnosť, že prvostupňový súd si s konečnou platnosťou nevyriešil pred meritórnym rozhodnutím otázku, či je žalobca oslobodený od súdnych poplatkov alebo nie je a to tým, že nepočkal na právoplatnosť jeho rozhodnutia o odňatí oslobodenia od súdnych poplatkov, nie je procesnou prekážkou ďalšieho konania, nemá vplyv na jeho prípadnú procesnú spôsobilosť, alebo zákonnosť súdneho rozhodnutia, takže pochybnosti odvolateľiek v tomto smere nie sú opodstatnené. Otázka, či žalobca je alebo nie je oslobodený od súdnych poplatkov má v súdnom konaní v zmysle § 10 ods. 1 a 2 zákona SNR č. 71/1992 Z.z. o súdnych poplatkoch a poplatku za výpis z registra trestov v znení neskorších zmien a doplnení, význam iba do času, kým súd vo veci nezačal konať. Ak bol žalobca v čase, keď súd začal vo veci pojednávať, platne oslobodený od súdnych poplatkov, potom pre ďalší postup súdu vo veci samej zostala bez významu skutočnosť, že následne bola otázka oslobodenia od súdnych poplatkov znovu otvorená vydaním ďalšieho, zatiaľ neprávoplatného uznesenia o odňatí mu oslobodenia od súdnych poplatkov. Nové rozhodnutie už nemohlo zvrátiť povinnosť súdu pokračovať ďalej v konaní, pretože už začal vo veci samej konať (§ 10 ods. 2 písm. a) zák. č. 71/1992 Z.z.).

Ďalej odvolateľky namietali, že súd prvého stupňa porušil zásadu rovnosti strán, chybné reprodukoval prednesy právneho zástupcu žalovaných, súd v odôvodnení rozsudku neposkytol účastníkom dostatočne zrozumiteľné odpovede na všetky nastolené otázky, ktoré mali alebo mohli mať vplyv na právne posúdenie veci, čím súdne rozhodnutie trpí absenciou riadneho odôvodnenia. Osobitne pritom poukázali najmä na nedostatočné vysporiadanie sa s otázkou uznania dlhu, s otázkou či pri predmetných zmluvách o dielo ide o režim občianskoprávny alebo obchodnoprávny, ďalej namietali, že súd nezodpovedal, prečo predmetné zmluvy o dielo nepotrebuje, namietali, že tieto zmluvy - a ich dojednania - súd vôbec nevyhodnotil, nezaoberal sa tiež dostatočne korešpondenciou účastníkov konania, nezisťoval o akú spoločnosť sa jednalo v osobe ARS IURIS SLOVAKIA, spol. s r.o., a nezodpovedal otázku, či nebola pasívne legitimovaná matka žalovaných.

Odvolací súd preskúmal odvolaním napadnuté rozhodnutie súdu prvého stupňa a postup, ktorý rozhodnutiu predchádzal, ale nezistil u súdu prvého stupňa také pochybenia, ktoré by boli dôvodom na zrušenie rozhodnutia a vrátenie veci na ďalšie konanie. Okresný súd zhodne s názorom súdu prvého stupňa mal za to, že súd prvého stupňa sa nijakým postupom nedopustil porušenia zásady rovnosti strán, dostatočne zisťoval skutkový stav a dostatočne sa zaoberal všetkými relevantnými otázkami a svoje rozhodnutie dostatočne presvedčivo zdôvodnil.

Z obsahu spisu vyplýva, že medzi žalobcom a žalovanou v 1. rade, rovnako ako medzi žalobcom a žalovanou v 2. Rade, boli platne uzavreté zmluvy o dielo, ktorých predmetom bolo zo strany žalobcu zhotovenie tam špecifikovaného diela (inžinierskych sietí) a zo strany žalovaných zaplataenie dohodnutej ceny. Žalobca opieral svoj nárok o predložené listinné dôkazy, ktorými sa snažil v konaní preukázať údajné uznanie dlhu zo strany žalovaných podľa § 558 OZ (dlhu, predstavujúceho neuhradenú cenu diela podľa predmetných zmlúv o dielo), ale súd prvého stupňa správne vyhodnotil jeho teóriu ako nepodloženú, keď dospel k záveru, že nakoľko v čase spísania uvedených písomností t.j. 12.12.2006 (resp. druhá - nedatovaná písomnosť bola spísaná ešte predtým), neexistovala ešte povinnosť žalovaných zaplatiť cenu za dielo, keď táto nastúpila až po zhotovení diela a jeho sprístupnení do užívania žalovaným, pričom pre uznanie dlhu je nutné splnenie predpokladu, že dlh v čase uznania musel už existovať. Správne preto súd prvého stupňa ďalej nehodnotil obsah predmetných písomností a ani sa ďalej nezaoberal otázkou uznania dlhu, pretože uznanie dlhu v uvedenej dobe ešte nebolo možné a inak (okrem týchto dvoch žalobcom tvrdených písomností) z ničoho nevyplývalo.

Hoci žalobca dôvodnosť žalovaného nároku opieral o „uznanie dlhu“, ktoré nebolo v konaní preukázané, berúc zreteľ na zásadu, podľa ktorej účastníci občianskeho súdneho konania nie sú povinní právne kvalifikovať nimi uplatnený nárok, keďže je to súd, kto pozná právo (iura novit curia), preto prvostupňový súd správne postupoval, keď vychádzajúc zo zisteného skutkového stavu veci skúmal, či žalobcovo právo na plnenie nemožno vyvodiť z inej právnej normy. V tomto prípade súd správne dospel k záveru, že vzhľadom na existenciu záväzku žalovaných vyplývajúcu im zo zmluvy o dielo je žaloba dôvodná. Z dokazovania totiž vyplynulo, že žalobca preukázateľne dielo pre obe žalované vykonal - zhotovil

všetky dohodnuté inžinierske siete, avšak ani jedna zo žalovaných mu neuhradila dohodnutú cenu diela 500.000,- Sk, a to ani čiastočne. Súd prvého stupňa sa dostatočne vysporiadal s námietkami žalovaných, ktoré sa v konaní bránili argumentáciou, že voči žalobcovi nemajú žiadny dlh, pretože v rozpore so zmluvným dojednaním im dielo neodovzdal, nepreviedol ho do ich vlastníctva ani nevyfakturoval. Podľa § 633 OZ, zhotoviteľ je povinný dielo vykonať podľa zmluvy, riadne a v dohodnutom čase. Ak je na vykonanie diela ustanovená záväzná technická norma, musí vykonanie zodpovedať tejto norme. Odvolací súd zhodne so súdom prvého stupňa mal za to, že napriek tomu, že nedošlo k protokolárnemu odovzdaniu diela žalovaným, dielo treba považovať za odovzdané a to v termínoch, v akých zhotoviteľ riadne vykonané dielo odovzdal príslušným distribútorom (dielo bolo odovzdané vydaním kolaudačných rozhodnutí), od ktorých sa následne žalované na zhotovené inžinierske siete pripojili, čo žalované nepopierajú. Žalované teda majú k týmto sieťam svoje domy pripojené a vykonané dielo užívajú, resp. môžu užívať, takže zhotoviteľ si svoj záväzok splnil. Dielo samotné tak, ako bolo definované predmetnou zmluvou, nespočívalo v prevedení sietí do spoluvlastníctva žalovaných (hoci zmluva o dielo obsahovala v čl. VIII ods. 3 aj takéto ustanovenie), ale spočívalo v zhotovení inžinierskych sietí k hranici pozemkov podľa čl. II zmluvy, ktorý záväzok si žalobca preukázateľne splnil, patrí mu preto dohodnutá cena diela.

Cena diela bola dohodnutá v čl. VI, kde v bode 1 sa uvádza, že sa vychádza z odhadovaných nákladov celého diela, 28.500.000,- Sk + DPH, z čoho sa objednávateľ (každá zo žalovaných) zaväzuje uhradiť svoj podiel 1/57, čo predstavuje čiastku 500.000,- Sk + DPH, zo zmluvy ale nevyplýva, že by sa táto cena diela mala meniť po zúčtovaní nákladov - ako to v odvolaní naznačujú žalované. Keďže cena diela bola stanovená dohodou strán ako fixná, nebol preto žiadny dôvod brať do úvahy pri rozhodovaní prípadné reálne náklady zhotoviteľa.

Pokiaľ ide o spôsob a čas platenia diela, účastníci zmluvného vzťahu sa síce v čl. VI ods. 2 dohodli, že cenu diela žalovaná uhradí prostredníctvom firmy Mgr. V. A. - AZ - TRADE (matky žalovaných, ktorá bola v osobitnom zmluvnom vzťahu so žalobcom), a to zmluvou o zápočte ich vzájomných pohľadávok. Takáto situácia ale nenastala, pretože ako vyplynulo z dokazovania, finančné záväzky medzi Mgr. V. A. a žalobcom sú predmetom iného súdneho sporu, takže zápočet nie je možný. Nie je pravdivé tvrdenie odvolateľiek, že by súd prvého stupňa existenciu zmluvného záväzku o započítaní v odôvodnení rozsudku tajil, keďže na strane 10 rozsudku sa táto skutočnosť uvádza. Nakoľko ale k uzavretiu zmluvy o zápočte nedošlo (v konaní nebola žalovanými predložená žiadna takáto zmluva o zápočte), nemohlo dôjsť k uhradeniu ceny diela spôsobom dohodnutým v zmluve, ktorý spôsob sa tak stal nesplniteľný. To ale neznamená, že zanikla povinnosť žalovaných zaplatiť cenu diela. Keďže spôsob úhrady, zamýšľaný zmluvou o dielo nikdy nenastal, je namieste bežný spôsob úhrady a to zaplatením zo strany objednávateľa na jeho výzvu, za ktorú treba považovať doručenie predmetnej žaloby. Správne teda postupoval súd prvého stupňa, keď zaviazal žalované k zaplateniu dohodnutej ceny diela a to spolu s príslušným zákonným úrokom z omeškania od doručenia žaloby. Súd prvého stupňa nemal dôvod analyzovať bližšie právne vzťahy medzi žalobcom a Mgr. V. A. - AZ - TRADE, pretože ich záväzkový vzťah nebol predmetom tohto sporu, a jeho význam sa obmedzoval iba na spomínanú otázku spôsobu splnenia záväzku žalovaných formou ich vzájomného zápočtu, ku ktorému však nedošlo. Keďže menovaná Mgr. V. A. nebola v spore žalovaná, nebol ani dôvod venovať sa posudzovaniu jej pasívnej legitímácie v spore. Rovnako z uvedených dôvodov nebolo potrebné vo väčšej miere ako to urobil okresný súd, venovať sa vzájomnej korešpondencii medzi Mgr. V. A. - AZ - TRADE, žalovanými v 1. a 2. rade a ARS IURIS SLOVAKIA, spol. s r.o..

Nedôvodná je aj výhrada odvolateľiek, že by sa súd nevysporiadal s tým, či išlo o režim obchodného práva alebo občianskeho práva, pretože v odôvodnení rozsudku okresný súd jednoznačne cituje ustanovenia § 631 a § 633 ods. 1 OZ, ktoré na daný prípad aplikoval, pričom občianskoprávna povaha vzťahu (ktorej tiež nasvedčuje jednak povaha účastníkov konania a jednak citácia príslušného zákonného ustanovenia, podľa ktorého bola zmluva uzavretá, t.j. § 631 OZ) nebola v konaní spochybňovaná.

Keďže odvolací súd v preskúmanom rozhodnutí prvostupňového súdu nezistil žiadne závažné pochybenie, ako vecne správne ho podľa § 219 ods. 1 O. s. p. potvrdil a to tak v povinnosti žalovaných zaplatiť žalobcovi istinu, ako aj zákonný úrok z omeškania, v bližších podrobnostiach poukazujúc tiež na jeho podrobné zdôvodnenie, s ktorým sa v celom rozsahu stotožnil (§ 219 ods. 2 O. s. p.). Odvolací súd na rozdiel od odvolateľiek považoval odôvodnenie napadnutého rozhodnutia za spĺňajúce požiadavky

zákonného rozhodnutia podľa § 157 ods. 2 O. s. p., t.j. za dostatočne zrozumiteľné a presvedčivé, vychádzajúce z dostatočne zisteného skutkového stavu.

O trovách odvolacieho konania odvolací súd nerozhodol, nakoľko išlo o odvolanie proti rozsudku, ktorým nebolo rozhodnuté o trovách konania z dôvodu postupu podľa § 151 ods. 3 O.s.p. a tak o trovách odvolacieho konania rozhodne súd prvého stupňa v zmysle § 224 ods. 4 O.s.p..

Senát krajského súdu uvedené rozhodnutie prijal pomerom hlasov 3:0, teda jednohlasne.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.